

Дауншифтінг

Анастасія, відьма. Вік невідомий, приблизно 320

Алік – домовик

Мотря – русалка

Дід Гриша – покійник

Олька – 11 років

Макар – 45 років.

Михайло Михалич

Торохкотілка – жерстяні консервні банки на мотузці

Біла Баба

1.

Сільська добротна хата з сучасних матеріалів, на даху сонячні батареї. Навколо хати ландшафтний дизайн з декоративними рослинами, зеленою травою, вишуканою дерев'яною альтанкою. Колодязь задекорований під «журавля». На паркані жовто-блакитний прапор. Зроблено все зі смаком без зайвих елементів «по багатому». За хатою безкрайне поле з пшеницею. Над хатою синє небо з білими хмарами. Красиво. Ольга сидить в альтанці, вона сумує. З хати виходить Алік. Він підходить і сідає біля Ольки. Ольга уважно дивиться на нього. Торкається волосся. Волосся сиве.

Олька: Алічек, ти вчора був чорний.

Алік: Так буває з домовиками, Ольга.

Олька: Це погано, так?

Алік: Ні, просто мені стіну пора будувати.

Олька: Це погано, так?

Алік: Домовики не помирають, вони проростають крізь саманну стіну гарним деревом.

Олька мовчить.

Алік: Пробач.

Олька: Алічек, а тато виживе? Це ти через тата?

Алік: Ні. Так співпало. Мама там?

Олька: Так, сидить, читає йому книгу.

Алік: А ти?

Олька: Я не можу на нього такого дивитися.

Алік: Я теж.

Олька опускає голову. Сумує.

Алік: Ми зробимо все, щоб тато вижив.

Олька: Ми?

Алік: Так, я Мотря і ти.

Олька обіймає домовика.

Олька: Не йди. Мені добре з тобою. Я ж заблукаю в лісі, зірву поганий гриб, наїмся вовчих ягід, нап'юся брудної води.

Алік: Ольга...

Олька: Я корів боюся, досі. Боюся.

Алік: Не боїшся, дитинко.

Олька: А Мотря як без тебе? А оці всі запахи, Алічек, ти ж теж любиш липу? А м'яка трава з м'ятою і чабрецем, ми більше вдвох не... а сонечко, Алічек, сонечко... коли спати лягає... все рожеве і ніжне... і ми вдвох дивимося? А тато виживе? Які ми всі нещасні.

Алік: Все буде добре.

Олька: Нічого вже добре не буде. Ферму спалили, всі уходять. Не треба було в село переїжджати.

Алік: Все буде добре. Слухай, мені треба саману пошукати, бо крізь бетон... не вийде. Вийде, але не хочу. І... в мене є одна задумка, як Анастасію обдурити, натиснути на неї.

Олька: Я не вірю, що це вона. Що все це вона... Казала, що я як онука. Тато так до неї... Вона так до тата і раптом...

Алік: То спробуємо?

Олька погоджується.

Алік: Пішли до Мотрі, порадимось.

Піднімаються, йдуть в бік колодязя. Алік зупиняється.

Алік: А ти Насті квітку носиш?

Олька: Носила... Вона просила.

Алік: А як ти впізнаєш її серед інших?

Олька: Рукою так проводжу по квітах і коли вона – це вона, в пальцях так поколює, не боляче, навіть лоскотно трохи..

Алік прямує до колодязя, відкриває ляду. Нахиляється всередину.

Алік: Кохана... (до Ольки) Вона в чарах і рідинах розбирається о-го-го.

2.

Красива, вишукана пані Анастасія веде блог. Перед нею дерев'яний, з облущеною фарбою, стіл, на ньому банка з кисляком. Банка притримує ноутбук. Анастасія сидить біля хати-мазанки, одну руку періодично опускає в емальоване відро, на колінах вишиваний рушник. Вона вчергове опускає руку у відро. Навколо весело дзижчать мухи, жуки, квітує жасмин, липа.

Анастасія: (дивиться на руки). Щось не може відмокнути ніяк. (Вмикає на ноутбуці відеокамеру. Записує). Вітаю, мої дороги підписники. З вами потомствена відьма, віщунка та цілителька - Анастасія. Як ви пам'ятаєте, мені 320 років. Так, я гарно збереглася, бо доглядаю за собою. Це важливо. Хочете так виглядати? Тож підписуйтеся, лайк, шер, репост.

Поговоримо про вірус. Що вони по тому телебаченню вам заливають? Приходьте, я вам переляк виблю. І переляк, і травами полікую, і погадаю, і приворожу, і порчу зніму. Я багато що вмію.

Задумується, вимикає відео. Дивиться на руку.

Анастасія: Холера, треба було ще мила додати.

Опускає руку у відро. Торохкотить торохкотілка - прив'язані до мотузки використані жерстяні консервні банки, які звисають з вікна хати. Виймає руку, витирає рушником. Піднімається, заходить в хату, виходить звідти з використаним підгузком для дорослих. Вкидає в відро, де відмочувала руки.

Анастасія: Бляха.

Вмикає камеру.

Анастасія: Цікаві історії від вашої улюбленої блогерки, віщунки, потомственої відьми і цілительки Анастасії. Ви ж любите мої історії!?

Пішла одного разу я на річку. Зустрічаю водяника. Він мені каже: «Настю, скоро вода потопить ваше село, бачив план генерального будівництва водосховища». Я така: Як!? Як же хати, церква, цвинтар. «Переносьтесь, - каже водяний, - я вже печатку поставив, затвердив. Не ви перші, не ви останні». Мені так шкода мого села. Просила, вмовляла - водяник був непохитний. Прийшлося причарувати. Село не потопили. Хто молодець? А ви кажете... До речі

РЕКЛАМА

Дівчата, пишіть в лічку - підкажу, допоможу. В мене це відпрацьована практика, бажаний, або потрібний хлопець буде ваш. Гарантія 5 років.

Спрацьовує торохкотілка. Анастасія не зважає.

Врятувала Я село. Воно процвітало, мало близько 100 хат... так нова напасть... міста. Я досі не розумію: чому тікають? Природа, чорнозем, аби людина була робоча. Ой, холера!

Лупить на собі гедзя, перевертає відро з водою собі на ноги, памперс залишається в неї на калоші. (торохкотілка). Робить пас рукою, зупиняє дзвін.

Анастасія: З такої краси поїхали. Погналися за копійкою. Залишилися в селі покинуті хати-цвинтарі. Звісно, хтось залишився, хто любить свою хату-землю і той, хто не може виїхати. 10 хат залишилося. Так і жевріло село. Було непогано. Стабільно. Самогон в мене продавався, мене слухалися, ходили лікуватися, на долю ворожити. Тримала все...

Реклама:

До речі, рецепт найліпшого самогону є тільки в мене. Ми разом з Лісовиком розробляли. Недорого. Смачно до потері пульса. Екологічно чистий. Надсилаю поштою.

Жили ми собі так, аж поки не з'явився Макар. Він сказав, що з цієї землі тягнеться його коріння. Ніби побачив на старих мапах в інтернеті назву хутору – що співпадала з його прізвищем. В місті до Макара.. зараз цитую.. прийшло усвідомлення, що він не хоче прокачувати скіли комунікації, технік продажу та ефективного керування, що він вигорів у постійній гонці з дедлайнами, планами і звітами, що працювати на «дядю», навіть з гідною зарплатнею, це рабство. І що в селі все чесніше. Посадив кабачок – виростало. Результат видно одразу. Коротше, ви чули про кризу середнього віку. Не чули? Погугліть.

РЕКЛАМА

Криза не проблема – подзвони ворожці Анастасії, кризу як рукою зніме.

Одного дня Макар, опустив очі, побачив свої дороги кросівки на бетоні і все, це був краєчок. Звільнився, зняв кросівки і пішов босий по траві. Зоя, дружина, підтримала Макара. Вона була налякана Новопаситом, що оселився в чоловіка на столі. А білі сорочки, які вимагав дрес-код на його роботі, вона просто ненавиділа. Родина переїхала в моє село і відкрила ферму. Роботу місцевим надали, грошовиту. Провели інтернет. Приїздили різні... на тренінги.. Макар, як то кажуть, «прокачував» громаду. Але ви

знаєте, є такі люди... яких треба тримати на відстані... витягнутої ноги.

Згадує слово

Дауншифтинг Яке коріння? Я тут 120 років живу, ніякого його коріння тут не бачила. Вірус і Макар все зіпсували.

Раптом з хати виходить Алік.

Алік: Тому ти Макара з фермою і спалила?

Анастасія зупиняє запис. Робить пас руками, відро летить в бік Аліка. Алік теж робить пас руками, відро зависає поміж ними.

Алік: Там Михайло Михалич їсти просить.

Анастасія: Ти сивий...

3.

Відро плавно опускається вниз.

Алік: Сивий.

Анастасія: Він постійно просить їсти, в нього булемія.

Ти чого приперся? Я тобі дозволу заходити в хату не давала.

Мовчать. Дивляться один на одного. Алік сідає за протилежний кінець столу.

Анастасія: Ну так, ти сивий, дозвіл не потрібен, можеш шастати між хатами.

Алік: Саману даси?

Анастасія: Бери, ще що?

Алік: Порчу зніми, А?

Анастасія: Саман там (вказує на сарай)

Трохкотілка. Відьма підіймається, йде до хати. Не встигає зайти в двері.

Алік: Порчу.

Анастасія: Ніколи. Нехай подихає.

Заходить в хату.

Алік заглядає в сарай, виходить на двір. Шукає щось. Знаходить відро. Підходить до колодязя. Відкриває ляду, звідтіля виплигує красуня-русалка: м'язи сталеві, зріст під 2 метри, практично амазонка. Вона ніжно цілує Аліка. Алік відповідає на поцілунок.

Мотря: Не кидай мене, мій коханий домовик. Тільки ти щастя в мене.

Алік: А ти в мене.

Мотря: Чому завжди все невчасно.

Алік: Не знаю, раніше мені здавалося навпаки. Мені би води.

Мотря: Та без проблем. Вода без проблем. Ти ж знаєш. Проблема, що я так не хочу. Що я тільки з тобою. А можна я з тобою?

Простягає руку у відро. З неї, як з крану, летиться вода. Алік несе воду в сарай.

Мотря: З тобою можна? Ну, чого ти мовчиш?

Алік (з сараю): Ти знаєш відповідь, люба.

Мотря: Ні, не знаю і знати не хочу, я тебе не відпускаю. Все.

З хати виходить Анастасія. Сахається від Мотрі, це не переляк, а просто несподіванка.

Анастасія: Вам що, сходити немає куди на свіданку? Вам що тут намазано?

Мотря: Чуєш, Настю. Я дивлюся твій блог.

Анастасія: І як тобі.

Мотря: Та дивлюся на тебе... така картинка... така пані, а знаю, що ти сука рідка.

Анастасія: Це комплімент.

Мотря: Хуйплімент, порчу з Макара зніми. Другий тиждень в реанімації між життям і... оцим. Ну, ти знаєш. Це все ти. І Алік оце... Я тільки жити почала, тільки любити навчилася.

Анастасія: Так... а баба Анастасія в усьому винна? Які слова, прямо плачу. Любити вона навчилася...

Алік: Не чіпай Мотрю.

Мотря: Та я і сама за себе постою, зараз як ввалю цій відьмі.

Розмахується кулаком. Анастасія теж спочатку стає в позу, руки в боки, потім підскакує до Мотрі. Починають битися-чубитися. Раптом спрацьовує торохкотілка. Жінки зупиняються.

Анастасія (дивиться на двері): Манікюр зламала. Я більше так не можу.

Мотря (запал спадає): Це тебе так карають, – за Макара.

Анастасія: А в тебе ноги не голені.

Мотря: В мене хвіст, забула?

Анастасія: Калічка.

Мотря: Не наривайся.

Торохкотілка.

Мотря: Іди, жопу підтирай Михайлу, потомственна відьма.

Анастасія: Та що ви розумієте в справжній любові. В справжньому житті. Виродки вони і є виродки. Істоти, бляха, міфологічні.

Нервово забирає зі столу банку з кисляком.

Алік: Мені води треба.

Мотря починає плакати, Алік підходить втішити, залишає відро поруч, Мотря простягає руку, ллється вода.

Анастасія: Вам, русалкам, що посцяти, що поплакати...

Мотря направляє струю на Анастасію. Та пищить, тікає в хату.

Мотря: Радій, що не кислота.

Алік (обіймає Мотрю): Не варто.

Мотря: А що варто. Що? Ти уходиш, Макар помирає. Ольга...

Алік: Ольга... Таке буває раз на 1000 років, щоб дитина домовика побачила.

Мотря: А як вона дідові Гриші стіни розмалювала!

Алік: Вчора шкарпетки віддала... вітчизняного виробництва...

Мотря: Калиною і виноградом. Красиво. А Настя каже гроші-гроші, в неї пунктик.

Алік: Гроші. Пам'ятаєш, як ми їм бульбу і бурячки в підвал підкидували перший рік? А Ольга так раділа полям, травам, річці.

Мотря: Вони всі раділи. А в селі на них не наші-чужаки. Не всі звісно, але ця сука (показує фак в бік хати) налаштувала людей в селі.

Алік: Але все ж минуло... Чому вона (в бік Насті) так злиться на Макара? Чого ж я не знаю? Вони ж... душа в душу. Він їй і комп подарував, і в інтернеті навчив, і матрац отой, спеціальний, проти пролежнів. І Ольга приходила красоту їй тут наводила, манікюри-макіяжі всякі. Що ж не так, що сталося?

Мотря: Матюкала його сказано. Бандюк і бандюк. Всіх підбивала витурити його з села. Падлюка.

Алік: Перший рік, так. Але... Вона не така падлюка.. Вона..

Мотря: Хто? Оця курва? Ти щось поплутав. Це я нещасна, це мене треба жаліти. Принаймні тобі.

Алік: Тебе найбільше шкода. (Видохнув). Найбільше.

Мотря: Ні, я так не можу, в мене все вибухне зараз всередині, навіщо взагалі все це продовжується. Втопили мене тоді ординці,

ну то й померла би. Нащо мені це все – потім. Потім – це страшне слово. Потім – дізнаєшся, що брати продали яничарам, не пробачили, що я сильніша за них, що з батьком поруч воювала, а вони – сцикуни. Потім – що батько зрікся, як дізнався, що я істотою стала, в село відправив і забув. Потім – полюбила, а ти піти хочеш. І чому тобі строк померти, а я буду сама в цьому клятому – Потім.

Мотря розставляє руки, з них, як з фонтана, ллється вода струмочками. Спочатку тихо, потім відчайдушно, вода набирає сили. Алік стоїть пригнічений. Мотря дивиться на нього кілька хвилин, потім пірнає в колодязь.

Тиша.

4.

Анастасія виходить з хати. В руках у неї булочка. Вона роздивляється навколо сиру землю. Біжить до компа, перевіряючи, чи не попала вода на копм.

Анастасія (у вікно): Вода, вода. П'ятий рік помирає. Вже нічого не тямить, а вода йому повсюди мерещиться. Каже, дай калоші, перенеси через калюжу. Та наносилася вже я тебе сил не має.

Куди ж ти курво гроші заховав!?

Макар казав: «З'їзди Настю на термальні води, відпочинь!». Падлюка ти, Макар.

Відкриває комп, сідає, налаштовується вести блог. Закриває очі. Принюхується. Морщиться.

Анастасія: Любив сидіти тут на лаві і мій жасмин нюхати. Перекривлює: «Немає, Настю, такого повітря в місті». Звісно немає, а ще кури, свині, корови, де ти такий запах знайдеш... Зрадник голожопий.

Алік (із сараю): Чому зрадник? Чому голожопий?

Анастасія: Холера, ти ще тут. Ще й підслуховуєш!?

Алік: Порчу зніми з Макара, піду.

Анастасія: Я зараз наведу ще одну, щоб тобі солодко з цього світу йшлося.

Алік дивиться кудись в бік сараю, там стоїть висока струнка пані, вся в білому, з білою довгою косою і торбою.

Алік: Та мені вже все одно.

Анастасія (дивиться на пані): Я її не бачу, але з тобою і так все ясно. А я не на тебе...прокляття... На Мотрю наприклад.

Алік: Та що з тобою, Настю!?

Анастасія: Життя гімно. Люди гімно. Я можу просто взяти подушку і передушити вас усіх, як кошенят.

Алік: Настю!?

Анастасія: Відвали, виродок. Амба.

Вмикає камеру на компі.

Анастасія: Вітаю вас мої любі підписники і підписниці. Сьогодні поговоримо про те, що не треба нікому довіряти. Особливо чоловікам..

Запис перериває виклик у вайбер.

Анастасія: Та хто ж там мене хоче? Я зараз як захочу, то і через інтернет прокляну. (придивляється в екран) не може бути... ох ти блін... Алік..

Алік підходить, дивиться на екран. Біла пані зникає.

Алік: Ну то сьогодні 9 днів. Чи як?

Анастасія: Ну нафіг, я відіб'ю.

Відбиває. Знову дзвінок, знову Настя відмовляє. Так разів зо п'ять. Дзвінок наполегливий. Настя відповідає. На екрані з'являється Дід Гриша.

Дід Гриша: О, красота моя неземна, нарешті трубочку підняла, дай я на тебе надивлюся.

Анастасія: Діду... ви ж ніби...

Дід Гриша: Можеш мене просто тепер звати Григорій, після всього що сталося, можемо перейти на ти. (Роздивляється в камеру на Аліка) О, а ти хто? До Насті залицяєшся? Не варто, не варто, вона моя.

Анастасія: Це Алік, знайомся, домовик родини Макара.

Дід Гриша: Вітаю. Якось я собі інакше домовиків уявляв. І що він біля тебе робить, кохання моє, якщо він домовик Макара?

Анастасія: Помирає. Бачиш, сивий. Йому можна в будь яку хату заходити.

Дід Гриша: То й до мене зайдеш потім. Познайомимось ближче. Ти там до моєї Насті не залицяєшся? Ця красуня народжена для мене.

Анастасія: З якого бісу для тебе. При житті мені спокою не давав, а я досі заміжня. Що ж мені на старих везе. Чуєш, ти... ти чого дзвониш?

Дід Гриша: Наливай самогону... ох і добрий в тебе самогон, Настюня. Я б теж, мабуть, за нього пішов та підпалив би будь-що. Наливай, красуне, пом'янемо мене.

Анастасія: Бляха... я оце знала, що всі ці щеплення, 5 джі до добра не доведуть. Некроманти кляті.

Дід Гриша: Гучніше кажи, не чутно, самогон несеш? Як добре, що я тебе бачу, бо останні років 7 тільки чув. Красуне моя. Давай вип'ємо. 9 днів все ж таки.

Анастасія ошелешено йде за самогоном у хату. Повертається, наливає 3 чарки. Звук торохкотілки. Настя кричить в хату.

Анастасія: А ти обійдешся. Ти бачиш, і йому наливай, випив вже своє (торохкотілка заговкає.)

Анастасія дивиться на Діда Гришу.

Анастасія: Може, твій Маск придумав гіперлуп в який тобі самогонку можна налити через інтернет.

Дід Гриша: Ти бачиш, Макар тебе навчив, такі слова знаєш.

Анастасія: В дупу Макара. Розкажи, як тобі там.

Дід Гриша: Підіймайте стопочки. Не чокаєсь. За мене. Пийте.

Алік і Анастасія випивають. Ставлять на стіл чарки. Анастасія роздивляється третю, яку залишили для Гриши.

Анастасія: Пусто. Ти що там, теж випив?

Дід Гриша (з щасливою посмішкою): Аякже. Смачна самогонка в тебе, моя прекрасна відьмочко. Як би я тебе розцілував.

Анастасія: Так годі, розцілував би. І з того світу дістаєш.

Дід Гриша: Люблю я тебе, моя зіронька, люблю. Якби не Михайло Михалич, давно була би моєю.

Анастасія: Що ви взагалі, чоловіки, собі в голові маєте. Та якби не... (не встигає договорити)

Дід Гриша: Я коли сюди потрапив, запитав про тебе. Мені фільм показали. Про 15-ти річну Настю. Я тоді попросив про дзвінок. Мені дозволили.

Анастасія: Напився мабуть... з однієї чарки, але алкашам вистачає... так... І там напився! Фільм йому про мене показали, що ви ото напридумуєте, аби...

Дід Гриша: Аби що!? Що мені вже, тільки любити тебе, згадувати, чекати. Скільки ти мені відмовляла.

Анастасія: Та не ний, хоч з того світу не діставай.

Дід Гриша: Не заводься, не заводься. Давай ще вип'ємо. Наливай, Алік. В мене тост є гарний.

Алік наливає.

Дід Гриша: Щоб моя любов, Анастасія, моя зіронька кохана, моя зневірена і зраджена, зняла порчу з Макара.

Анастасія завмирає.

Анастасія (до Діда Гриші): Отак би і плюнула тобі межівочі .

Дід Гриша: Макар у полум'я поліз, щоби мене врятувати. Він добра людина.

Алік: І це правда.

Анастасія випліскує вміст чарки Аліку в обличчя, біжить в хату, гримає дверима.

Дід Гриша (до Аліка): Злизуй, смачна самогонка.

Алік витирає рукавом обличчя.

Алік: А що тобі у фільмі показали.

Дід Гриша: Історію.

Алік: Розкажи.

Дід Гриша: Сім років був сліпим, діти не приїздили, онуки теж забули. Сидів в хаті, як старі меблі, інколи їв, що добрі люди приносили, на баяні грав.

Алік: Чекай.

Дід Гриша: Поки Олька не зайшла, не пожаліла, хату виноградом та калиною не помалювала, Макару про мене розказала, попросила на ферму взяти працівником- музикантом, щоб коровам класику грати.

Алік: Діду.

Дід Гриша: А Макар довго пручався, казав, що він не геріатричний пансіонат побудував, а ферму, і він не повинен доглядати старих і немічних.

Алік: Та знаю я все це, ти..(не встигає)

Дід Гриша: Дай договору, бо я тут забуваю, все забуваю. Не перебивай... Та побачив хату з виноградом і калиною і не зміг своїй донечці, малій любові Ольці, відмовити. Побудував мені куточок, працівники ферми доглядали. Олька приходила, годували, а я грав. Я чесно відпрацьовував. І ми з ним подружилися. Я хату йому відписав. Хто ж знав, що мої алкаші-племінники претендувати будуть. А потім пожежа і він ледве не загинув через мене, а я тепер тут. А вона його прокляла і порчу навела. А вона - любов моя, що робити?

Алік: Племінники!? Діду, чекай!

Дід Гриша: А якби Макар з хати не зробив етносадибу і туристів не привозив? А якби він грошей не вклав, кому би вона була потрібна? Розвалюха моя. А самогон мозок виїдає. Скоро побачимося, Алік.

Зв'язок переривається.

Алік: Племянники... Добре... Саман. Алік йде в сарай. Вечоріє.
Анастасія за весь час не виходила.

5. Хата Макара, на подвір'ї, біля криниці обійнявшись сидять Алік і Мотря.

Мотря: В будь-яку хату?

Алік: Звісно, я ж потомственный домовик.

Мотря: А якщо не запрошували?

Алік: Приходилося мудрувати.

Мотря: А замки?

Алік: Не проблема. Я крізь стіни спокійно проходжу. Будинки для мене ніби портали.

Мотря: А чому сивому можна?

Алік: Не бачать загрози. Сивий не лисий. Поки. Я ж коли Білу бабу зустрів...

Мотря: З Торбою?

Алік: Так.

Мотря задумується. Алік мовчить. Згадує.

Алік з чорним волоссям. З'являється Біла Баба, підходить до Аліка. Той лякається. Баба показує торбу.

Алік (розгублено): Мені?

Баба киває, «так».

Алік: А що там?

Баба розкриває торбу, Алік заглядає всередину.

Алік: Іжак і писець... Писець, я так розумію, щось легке і пухнасте, а іжак, то... нелегке.

Баба киває, «так».

Алік: А що мені дістається?

Баба знизує плечима «не знаю».

Алік: А хто знає?

Баба знизує плечима «не знаю». Простягає торбу, пропонує, вибирай.

Алік дістає іжака.

Алік: Чому?

Баба знизує плечима «не знаю».

Алік тримає іжака, волосся стає сивим. Біла баба щезає.

Мотря: Вона тобі обличчя показала?

Алік: Ні.

Мотря: А вона була з торбою?

Алік: Так.

Мотря: Щось тобі з торби дала?

Алік: Так.

Мотря: Що?

Алік: Писця.

Мотря: Ну, це вже легше. Хоча... А Ти Крав?

Алік: Коли немає каші і одягу, то й виходу іншого немає.

Мотря: І що, жодного разу не попався?

Алік: Ольга побачила.

Мотря: Хочу напиться.

Алік обіймає Мотрю.

Алік: Все минає.

Мотря: А як давно твоє минуло?

Алік: Давно, Макар допоміг, не здав.

Мотря: Чому?

Алік: Через Ольку. Просила. Я ледве не ревів. Вперше через дитину. Вона зрозуміла, що я – домовик.

Мотря: Не здав?

Алік: Ні, і роботу дав. Якби не ця пожежа... Якби не сивина.

Мотря міцно обіймає його.

Мотря: Любитиму.

Стоять мовчки.

Мотря: Слухай, а ти ж точно знаєш... що і де лежить у хаті?

Алік: Я – профі.

Мотря: А у Насті?

Алік дивиться на Мотрю ніби «прозріває».

Алік: Круть. А що в тебе з Олькою?

Мотря: Все виходить. Ще трішки часу треба.

Алік: Добре)

6.

Сутінки. Анастасія веде блог. Видно, що вже не початок розповіді. Читає коментарі.

Анастасія: Розкажіть ще про Макара, я теж хочу переїхати в село. Йому вдалося заробляти? І взагалі, що сталося?... *(Відхиляється)*. Нічого не сталося, вірніше, багато що сталося.

Дорогі мої, ви питаєте про Макара. Я розкажу вам. Якщо ти не народився в селі, не варто лізти сюди. Не варто. Тут свої закони, тут люди простіші і рідніші. Вони знають, як жити. Бо приїздить таке опудало і починає вчити. Правда, перший рік він тихо сидів, в нього грошей не було. Ходив, знайомився, такий привітний. А потім почалося: ви не туди сміття викидаєте, ви не так землю засіваєте. Ви не тим курей годуєте. Уявляєте!? Ми траву споконвіку палили, а він забороняв, один раз навіть штраф Петренки платили. Скільки психологічних травм він наніс господарям землі. Якби не я...

Реклама: Стреси, психологічні травми, переляки – все вміє вилікувати потомственна відьма і віщунка Анастасія.

Вже не знаю, звідкіля він гроші взяв на ту ферму, чи то спадок йому якийсь, чи кредит, чи грант, господи прости слово яке. От раніше такого не було. Раніше в усіх все було добре. Я як згадаю морозиво по 5 копійок. А смачне яке, не те, що нині гранти-шманти... І давай людей збирати на лекції та семінари. Думав, що він головніший і розумніший. Привіз одного разу біолога, науковця. Той сказав, що Бога немає. Ну, ось і все. А якби не Бог, жили би ми оце з вами на землі. Чи була би в мене така могутня сила?

Реклама: Молитвами відшепчу, люблю хворобу залікую. Дзвоніть, пишіть, всі контакти побачите під відео.

Думав Макар, що він вищий за Бога, щоб йому усі поклонялися. Ан ні. До мене люди йшли. Хоча після цих лекцій, дехто сміятися з мене став. Але недовго, недовго. Перша ж бородавка, і до мене. А я свою справу знаю.

Реклама: Бородавки, псоріаз, рожа, нейродерміт, пігментні плями – найліпше в світі лікує Анастасія.

Анастасія: Що там у нас у повідомленнях. (читає) Ага... це я запросто, і це теж можна, Ого, оце ти хлопчик... як Олюся каже «загоняєшся».

Відхиляється від монітору. Задумується.

Анастасія: Олюся... Олюся-малюся. (злиться) Та нехай все горить.

Сутінки щільнішають. Над столом кружляє нічний метелик – бражник. Він перетворюється на молодого чоловіка з довгою бородою. Це Спадлоємець. Він задоволено оглядається, його влаштовує, що нікого поблизу. Сідає біля Насті. Та, майже не реагує. Вдивляється в монітор.

Спадлоємець: Привіт.

Анастасія: А я думаю, чого гімном потягнуло... А це ти. Спадлоємець, чого це ти приперся?

Спадлоємець: Ша... я не до тебе, я до Михайла Михайловича.

Анастасія: Так приніс би їжі, чи що. Памперсів.. Приперся, сидить, мою сторінку читає. Добре, що не встиг комент залишити. Геть йди. Мене потім в фб блокують...

Спадлоємець: Та тихобудь, як там господар?

Анастасія: Жере та сере, сере та жере.

Спадлоємець: Молодець.

Анастасія: Що хочеш, коротше.

Спадлоємець: Дядьки там щось. Коротше дізналися, що Він поцупив їх гроші. Спочатку здогадувалися, а тут фактець підігнали їм.

Анастасія: Хто б це цікаво міг бути?

Спадлоємець: Настю, я могила, мені не вигідно.

Анастасія: НЕ знайшла я грошей, заховав надійно, твій господар.

Спадлоємець: Настю... я не хочу погрожувати. Але...

Анастасія: От і не роби цього, бо тобі гірше буде.

Спадлоємець: А давай ми йому праску на живіт?

Анастасія: От ти ж падло. Собі в сраку праску засунь. Він вже не зовсім розуміє, що навколо. Напівтварина. Тільки їжа його і цікавить.

Спадлоємець: Ну то і не сильно змінився. Настю... Гроші потрібні. Я ж тебе захищаю. Твій розчин рекламу. Їм сподобався. Кажуть, норм вставляє. Добре продається. Але його мало. Передали тобі, щоб більше розчину потувала. І місяць дали... на гроші.

Анастасія: Місяць... От тварюка. ВІН, значить, обшак потягнув, а мені віддавати?

Спадлоємець: А кому? Мені? Настю, ти не цей, не балуйся. Вари розчин, шукай гроші. (йому приходить ідея) Слухай... Давай, ми Ольку господарю (вказує на вікно)сжерти дамо. Він ласий до дівчачого м'яса. Пам'ятаєш, як він дівчат тягав? Чим молодша, тим ліпше. В довіру втретяся, ніби захищає, а сам потім – на тобі пісюна, смочки. Ой, я тішився. Особливо коли він з Дядьками ділився. Зі мною теж.. Пам'ятаєш? Мені дивно, чому він на тобі одружився. Міг би...

Анастасія: Та заткнися вже. Ольку.. то погана ідея.

Спадлоємець: Гарна ідея, Настю, гарна. Ми такі – «хочеш свіженького – давай гроші». Я цю родину Макарову, терпіти не можу. З цією активністю, переколотила все село. Скільки землі в мене відібрали. (ПЕРЕКРИВЛЮЄ МАКАРА) «Офіційно оформлюйте землю, не віддавайте покидькам просто гроші заробляти». І це я сука – покидьок. Твоє прокляття, твої вроки, мене радістю наповнюють. Тому я тобі допомагаю, Настю. Слухай, хороша пропозиція. Як Михайло зрозуміє, спрацює, я впевнений. Може спрацює. А? Ольга?

Анатасія: Ольку не можна (жаліє, що бовкнула, дивиться на Спадлоємця). Хоча ти правий, Ольга не проста, якщо господар її сжере, ще років зо два протягне. Спрацює інстинкт самозбереження з такою пропозицією. Повинен спрацювати.

Спадлоємець: Домовилися. Ольку приманюй. Якщо не вийде, будемо далі думати. Бо Дядьки спочатку мої крашанки підсмажать, а потім за тобою, Настя.

Торохкотілка. Спадлоємець посміхається, перетворюється на бражника і відлітає.

7.

Виходить Алік з хати. В нього пакунок з грошима, він ховає його у відро. Анастасія не бачить цього.

Анастасія: Алік. Слухай. Приведи Ольку сюди, вона там сама вештається, мало лі шо?.

Алік: Слухай, Настю. Ти ж її використовуєш. Вона ж дитя, яке до тебе щиро... а ти її...

Торохкотілка.

Анастасія (знервовано): Веди. Ти ж ніби домовик, їх родину захищаєш.

Виринає Мотря.

Мотря: Не веди до неї Ольку. Вона їй тільки для розчину і потрібна. Я бачила, як вона її використовує.

Анастасія: Шпіонка.

Мотря: Сука.

Анастасія: Я може і сука, але єдина, хто може Ольку захистити.

Алік: Порчу зніми, Макар справиться і без тебе.

Анастасія: Він вже справився.

Нервова Торохкотілка.

Анастасія (у вікно): Та заткнешся ти хоч колись.

Мотря: Скажи, а що то за квітка? В розчині вона отруйна. Я спочатку подумала, що ти потруїти когось хочеш. А тепер я не знаю, бо бачила як ти іноді розчин в рота хляпаєш?

Анастасія: Не твоя справа. Сказала, дитину не скривджу.

Алік (до Мотрі): Не переживай кохана, я дізнаюся, що то за квітка.

Анастасія: Дізнаєшся, дізнаєшся...

Торохкотілка.

Анастасія: Дістав. Пішла. Ольку!!

Заходить в хату. Алік швидко віддає Мотрі пакунок. Мотря цілує його, пірнає в колодязь.

7.

Ранок. Анастасія виходить з хати з памперсом. З сараю виходить Алік, в нього відро з саманом. Йде за паркан.

Анастасія: Куди саман попер?

Алік: Стіна буде на згарищі.

Анастасія: То мій саман.

Алік: То твоє і згарище. Порчу зніми.

Анастасія: Ольсю привів?

Алік: А ти порчу з Макара знімеш?

Анастасія: Рятуй живих.

Алік мовчки уходить за паркан на згарище. Повз паркан проходить Ольга. Анастасія підхоплюється.

Анастасія: Ольсю, дитинко, йди до мене. Як ти давно не заходила.

Олька розгублено стоїть біля паркану.

Анастасія: Нумо, заходь. Я тобі смачненьке приготую, так змарніла, схудла. Йди до мене.

Олька розвертається тікати. Анастасія її наздоганяє. Обіймає.

Олька: Я не знаю, чого я до вас прийшла. Всі люди кажуть, що ви ферму спалили, дідуся Гришу... а тато..

Олька не плаче, стримується.

Олька: Казали, що я вам як онука, казали, що я хороша. Чи можна так з онуками? З людьми так можна?

Анастасія: Олю, все не так. Люди злі. Не треба їх слухати. Їм би щось погане сказати.

Олька вивільнюється з обіймів. Довго дивиться на Анастасію.

Олька: А тато теж зла людина?

Анастасія мовчить.

Олька: Значить зла, бо він перед тим, як в кому впасти сказав...
Замовкла, злякалася. Анастасія одразу зрозуміла.

Анастасія: Ти мене злякалася? Мене?

Олька: Так, тебе бабуся Ася.

З'являється бражник і починає кружляти над обома.

Анастасія: Я ніколи, чуєш, ніколи тобі не зашкоджу. Щоб там не було. Присягаюся. Не треба мені говорити, що тато сказав. Пішли, просто посидимо. Я тобі молока з пиріжком дам. Будь ласка, не бійся. Зайди на трохи.

Олька не хоче, заперечує. Пручається. Настя робить пас рукою, дивиться Ользі в очі.

Анастасія: Ти йдеш до мене в хату.

Торохкотілка набирає сили, вже навіть злітає.

Спадлоємець (бражник): Мудра ти Настусю, мудра, не дарма Михайло Михалич тебе з в'язниці визволив. Немає кращої їжі ніж молоде. Веди, веди її. Нарешті наїсться.

Анастасія: Він і тебе визволив, але чомусь я відпрацьовую за всіх.

Спадлоємець: Кожному своє, Настусю, кожному своє.

Анастасія веде покірну Ольку до дверей хати. Бражник летить за нею. На порозі, тримаючи Ольку за футболку, Анастасія іншою рукою знімає мухобойку з гвіздка і кричить.

Анастасія: Мотря, не підведи.

Блискавично, наче граючи в бадмінтон, лупить по бражнику в напрямку колодязя. Не менш блискавично з'являється Мотря з велетенським мечем і розрубє бражника навпіл. Торохкотілка замовкає.

Анастасія: Молодець, калічка.

Мотря: Ще раз так назвеш, тебе порубаю.

Анастасія відштовхує Ольку від дверей хати і саджає її на лаву біля стола.

Анастасія (до Мотрі): Встигнеш ще. (у вікно) Нажерся вже дівчат, досить тобі.

Мотря: Скільки в нас часу?

Анастасія: Спадлоємці відновлюються швидко, місяць... іноді швидше.

Мотря: Ну, почекаємо.

Анастасія: Почекаємо. Дякую, Мотрю.

Мотря: Дитину розчаклуй.

Анастасія: Та розчаклюю ж звісно, позви Аліка, будь ласка. Треба одну справу обговорити.

Мотря зникає.

Анастасія (до Ольки): То що тато сказав?

Олька: Що ти, бабуся Ася, корів хотіла потруїти, тато вчасно отруту знайшов, зрозумів, що це ти, пішов до тебе розбиратися. А ти з переляку ферму з усім спалила.

Анастасія: А нічого було в довіру втиратися, а потім... Так що так буває, Ольська. Для когось батько рідний, а для когось... І люди, скажу я тобі, селяни наші, які батькові ледве чобіт не лизкали, коли пожежа почалася, раділи. Не спішили допомагати, бо немає чого носа задирати. Треба бути скромніше. Якби Макар не поліз рятувати Гришу, то ніхто б і води не приніс. Тепер он люди – поліції допомагають. Підпалювача шукають. Ну, нехай шукають.

Дивиться уважно на дівчину.

Анастасія: Олю, ти підеш в поле і відшукаєш мені квітів. Ти зрозуміла, Олю? Ти нікому не розкажеш, що почула. Повтори.

Олька: Я принесу тобі квітів, я нікому не розкажу.

Анастасія: Молодець.

Наливає в склянку молока. Йде в хату, повертається з булочкою.

Робить пас руками, розчакловує дівчину. Ольга примружує очі, приходить до тям.

Анастасія: Їж, пий, нічого не бійся. Все буде добре.

Олька автоматично бере склянку молока, п'є. Підіймається.

Олька: Дивна ти, бабусю Асю. Я злюся на тебе, ти злочинниця. Ти так боляче моїй родині зробила. А зараз сидиш навпроти і ніби жалієш мене. Як так можна? Піду я.

Анастасія: Йди, дитино. Все буде добре.

Олька: Та не буде вже ніколи добре.

Йде.

9. Вечір. Біля колодязя стоїть імпровізований стіл-колода, на ньому пляшка самогону, цукерки, солоні огірки. Мотря сидить на колодязі, Анастасія і Алік біля колоди на старих табуретах. Співають «Квітнуть мальви на маминому ганку». Періодично, в такт пісні, звучить торохкотілка. П'ють багато, але не п'яніють.

Алік: Самогонка добра. Ти покликала якусь справу обговорити, а ми вже другу годину бухаємо. Отожгла ти зі Спадлоємцем. Розкажуй.

Анастасія: Та щось мені випити захотілося, щоб вусмерть.

Мотря: Життя... Я теж хочу вусмерть.

Алік: В мене часу мало. Ти з Макара порчу не зняла.

Анастасія: «Шиво, Шиво, чому ж так паршиво...» Цікаво, а якщо Григорія по вайберу набрати, візьме?

Алік: Що ти хотіла, Настю!?

Анастасія: П'ємо!

Алік: Я погодився прийти, щоб ти з Макара..

Анастасія: Та задовбав ти зі своїм Макаром. Сказала ж, заслужив.

Алік: То я пішов.

Мотря розливає самогон по склянкам.

Мотря: Вусмерть і піду. Вірніше попливу. Хоча...

Випиває сама одна за одною три склянки.

Алік: Не, не піду. Кажи Настю, чого ти така зла?

Мотря: Життя... Я чула, як Спадлоємець казав про те, що той (показує на вікно) тебе з в'язниці витягнув. Розкажи.

Анастасія: Ні.

Мотря розливає три склянки. Анастасія та Алік поспіхом вихоплюють свої.

Чокаються, п'ють.

Алік: А за що посадили?

Анастасія: Муркоче «Горіла хата, гори й сарай»... Не посадили... (розмірковує) А.. ладно. Батька вбила. Село. Всі бухають, він бухав. Ганяв із сокирою мене і маму по всьому селові. Всім байдуже. Потім мати запила. Я в 16 завагітніла, він побачив, сказав, що виріже і в супі зварить. Я взяла сокиру і зарубала. Потім підпалила хату коханцю. Потім міліція. Потім Михайло Михалич. Все.

Мотря: Піроманка ти, Настю.

Алік: В супі?

Анастасія: Так, в борщі.

Мотря: Суп і борщ це різні речі. Я пам'ятаю. Мені ж казали: будь дівочкою, вчися готувати.

Анастасія: Не вірите.

Алік: Ну, така собі історія... Що ж тепер тебе жаліти? І тепер ти йому (вказує на вікно) винна?

Анастасія: Та що ви розумієте. Люблю я Михайла, і я навіть вдячна. Я нічого не боюся. Він завжди «прі справах», на дачі кожну неділю нові дівчата, нові машини. Але я на першому місті – я жона. А потім – бац і лежить. Квартиру і дачу Дядьки віджали. І ми в стару хату мазанку. Мою хату. І гроші, які вкрав, заховав, і розчин йому носи. І жере, жере, жере. А я гроші відробляю. Бо всякі спадлоємці... і Дядьки...

Мотря: Це з тої квітки, що мала тобі приносить?

Анастасія замовкає, вона нервує, що сказала зайвого.

Анастасія: Все, розходимося, розпливаємося.

Алік: Ти звала у справі. Кажи, бо більше не поведуся.

Анастасія: Я передумала.

Алік: Що?

Анастасія бере пляшку, критично дивиться. Ставить на місце.

Анастасія: Розчин... Тільки Ольга і Макар можуть правильну квітку знайти. Якщо Спадлоємець дізнається...

Алік: Макар?

Анастасія (підозріло): Тобто те, що може Ольга тебе не здивувало.

Алік хитро прижмурюється.

Алік: З Макаром цікаво. Нащо ти йому порчу навела?

Анастасія: Макар. Він коли заходив сюди у двір, в мене аж душа співала, і це не кохання-зітхання. Це більше – рідна душа, яка розуміє. Вперше нормального чоловіка зустріла. Така хороша людина... думала я. А він думав, як з'ясувалося, що я – екзотика вимираючого виду.

Мотря: Та де? Я від нього не чула ніколи.

Анастасія: Мені Спадлоємець розповів. Показав сюжет по телебаченню. Макар інтерв'ю давав.

Алік: І що, так і сказав?

Анастасія: Ворожка Анастасія!? Так є в нас в селі така неосвічена темна особа, яка дурить людей. Але люди хочуть бути обдуреними, тому ми сприймаємо її як екзотику вимираючого виду.

З хати чується демонічний сміх. Анастасія ще раз робить пас, нитка на якій були прив'язані банки-торохкотілки рветься, банки падають на землю.

Алік: Жопа-дупа, як каже Ольга. Ну то є в Макарові трохи... зверхності.

Раптом сахається, ніби когось побачив.

Анастасія: Було. Було в Макара.

Алік (уважно дивиться в бік, де ніби хтось стоїть): Ти не просто так йому про квітку розповіла, правда?

Анастасія: Так, у нього спадкова чутливість. Але в Ользі більша.

Мотря: Куди ти дивишся, Алік?

Анастасія: Розчин міцний виходить, майже вічне життя.

Мотря: Вічне життя? Ольга? До квітки? Типу, як свиня на трюфеля? (до Аліка) Ти куди втикаєш, ти з нами чи де?

Анастасія: В малих дозах – ліки, у великих-смертельна отрута, в певних пропорціях – вічне життя.

Мотря: Ну, про вічне ти загнула.

Анастасія: Загнула.

Алік: І що, вірну квітку тобі принесла Ольга? Останній раз?

Анастасія (уважно дивиться): Звідкіля ти знаєш? Це ти зробив?

Мотря: Просте закляття, і спадкова чутливість ховається далеко в підсвідомість.

Анастасія: От ти холера проклята.

Алік: Можу все повернути назад. Порчу зніми, я Ользі все поверну. До речі, і Макару підсилю. Буде допомагати. Як схоче.

Анастасія: Ні.

Мотря: А я гроші віддам, що Михайло Михалич заховав.

Анастасія (збуджено): Хто знайшов. Алік ТИ?

Алік: Ну то я вже до хати зайшов? Знайшов. Від мене не приховаєш.

Анастасія: Приваблива пропозиція. Думаю.

Мотря: Наливай!

Анастасія знову підіймає пляшку.

Анастасія: Мало. Зараз я, миттю.

Заходить в хату, виходить з новою пляшкою.

Анастасія (до Мотрі): Гроші неси. (до Аліка) Знімай закляття. Значить так. Ви бігом мотнулися по цих справах і до мене, вип'ємо. Як ви все зробите, Макара пощаджу.

Алік (до когось): Я в останнє, я швидко мотнуся до Ольки і тоді я тут.

Мотря: Хто там, Алічек?

Алік: Все добре, кохана, йди по гроші.

Алік цілує її, заходить в хату. Мотря пірнає в криницю. Майже моментально повертаються.

Алік (усім): Все.

Мотря: А я гроші не віддам, поки не пересвідчуся, що ти зняла порчу.

Анастасія: Добре. (показує на пляшку). Ще трішечки, щоб завтра погано було. Коли ти зранку з будуна, ти більше ні про що не думаєш.

Мотря: Наливай.

Анастасія: «Рушаймо, Ребе нічними залізницями»...

Розливає по вінця.

Анастасія: «Смертю і корицею»...«стрьомні шпали...». Так до дна, потім буду порчу знімати.

Чокаються, випивають. Алік і Мотря непритомніють.

Анастасія: Або не буду.

Підходить до Мотрі, забирає гроші. Тіло Мотрі зіштовхує у колодязь.

Анастасія: І стало її тіло піною морською. Або ні. Подивимосся. (Повертається в той бік, куди дивився Алік) Забирай.

Відро з саманом, біля якого лежало тіло Аліка, перевернулося і глина почала замішувати домового. Чується хруст кісток. Їжаки біжать в напрямок «примари», на якісь секунди видно силует високої стрункої жінки в білому одязі. Вона віддаляється. Саман замішується, замішується, заспокоюється. За кілька хвилин крізь саман проростає маленький дубочок.

Анастасія: А-Анастасія – А -Анестезія. Не боляче. Бачила я... як помирають від їжаків. Пересаджу, як закінчу справи. Чуеш, Бабо біло! Може до мене заглянеш у хату. Бо задовбалася я.

Дивиться у вікно.

Анастасія: Ні то ні. Все самій приходитьесь робити. *(піднімається)* Ну, і з тобою, будьмо, Михайло мій Михалич! Досить тобі... А від Дядьок яюсь заховаясь.

Співає: «Просто знищуй, просто пали... до тебе тут ставляться як до мерця». Заходить в хату.

Сцена 10.

Антураж Хеловіну у дворі родини Макара. Серед гарбузів, штучних павучків, справжніх павучків, за маленьким столом сидить Ольга. Вона в помаранчевому одязі і з чорним відьомським капелюшком.

Перед нею ноутбук.

Ольга: Хай гайз. З вами я, онучка Олюся. Досі не вірите в відьомство, паранормальні явища, духів та потойбіччя!? Вважаєте, що усіляки Поттери, Ельзи, домовики та решта – то плід багатої фантазії? Тоді вам до мене!

Реклама: Підписуйтеся, сумно не буде, гарантовано! Сьогодні буде зачютна сторі. До речі! Вітаю вас зі святом!

Вчора ми офіційно відкрили ферму після пожежі. Все село вирішило пофіксити. Якщо чесно, ми думали, що нам все, епiк фейл... це я так, м'яко сказала. Все згоріло. Коротше, тато був офігів, коли почали підходити чоловіки, жінки з нашого села і приносити матеріали, гроші, хтось просто працював, розчищав, будував. Мама плакала. Свято було грандіозне. Ви би бачили ці столи. Сидимо, святкуємо. Олдскульно трохи, але все одно норм. А ферма ще пуста, тобто тварин немає. І раптом із саманної стіни...

Це перша таємна паранормальна штука – стіна! Як тато вийшов з коми, вона з'явилася на згарищі. Стіна і крізь неї проріс дубочок. Відьомство яюсь. Але тато це побачив, сів під стіну і цілий день там.. Ламповий такий... Я ревіла. Так стіна і стоїть, але це дивно, але не дико. Дико стало коли звідкілясь...

Увага друга паранормальна штука! Зі стіни заграв баян. Думаю, що дідусь Гриша прийшов вшанувати відкриття. Це наш баяніст, який загинув у пожежі. До речі, його племінники нам ферму і спалили. Було розслідування і всяке таке. Але дідусь ні при чому тут. І Анастасія, бабуса моя убабусена, теж не винна. Уявіть, сидимо святкуємо... а тут музика. І все завмерло. Кул... .

На задньому плані відкриваються двері і з хати виходить Макар. Він тягне велику пластикову бочку. Охає від натуги.

Макар: (в хату) Зоя, воно не важке, чесно. Ольга! Я передумав, це буде квас. Хочеш квас!

Ольга: Мій тато, готує найліпший в світі квас. В нашому інтернет магазині можна замовити кілька пляшечок. Поспішайте, бо це хенд мейд, його небагато і він трушний. Як і мій тато. От він думав зварити самогон, а квас – переміг. От сила волі. Ну все, тато. Тато все (*маше йому рукою за спиною, типу ухось*).

Посміхається в камеру.

Макар: А що ти там, блог ведеш?

Ольга: Так, Кеп.

(незручна пауза. Всі дивляться в монітор).

Ольга: Раз ти вже вліз у кадр, відповіси на запитання, чому ми в селі живемо, а не в місті. Чому з сіл тікають, а ми навпаки.

Макар (*задоволено сідає поруч*): Хто питає?

Ольга (*з іронією*): Люди.

Макар: Коротко? Чи розвернуто.

Ольга: Тато! Гоу. І прошу ізі.

Макар: ІЗІ... Та я думаю... Ізі. Та зовсім не ізі в селі.

Ольга: Не Ізі

Макар: Фізично важко. І від людей не сховаєшся. У місті ти, по великому рахунку, нікому не потрібен, затесався як карта в колоді. Тобі радіють якщо ти раптом, або не раптом, стаєш козирем. Але в більшості – ти проста шістка. І в тому, і в тому випадку, тебе використовують. А тут ти вільний. Ти пашеш як віл, але ти вільний. І, як кажуть, все як під богом видно, гімно ти чи людина.

Ольга: Проте в школу ти мене віддав у місто.

Макар: Бо слабка тут школа.

Ольга: І я мотаюся 50 кілометрів кожен день.

Макар: Я вожу тебе кожен день.

Ольга: І в бога ти не віриш.

Макар: Нє.

Олька: Ти не хотів бути найменшою картою в колоді?

Макар: Я не хотів бути в колоді взагалі.

Олька: Вийшло?

Макар: Ні. Але ця колода мені подобається більше (*вказує рукою на колоду з дерева*). Тут чесніше. І тобі подобається, правда?

Олька: Правда, це все що ти хочеш сказати. Бо стає нудно.

Макар: А ще, якщо хочеш мандрувати – мандруй, хочеш ходити в теплий туалет в хаті, а не мерзнути жопою у дворі, зроби унітаз, постав бойлер, хочеш інтернет – проведи, хочеш користуватися благами міста, користуйся, все є, все не так дорого. Село не вирок, а для мене, взагалі надбання. І якщо ще зовсім чесно в мене була одна авантюрна думка.

Олька: (*посміхаючись*): Одна!?

Макар: Кілька, але сама авантюрна, я думав, чи можу я прогодувати себе і родину на землі, чесно і автономно. Тобто посадити-зібрати, впіймати рибу, вполювати, як раніше, без усіляких керівників, мотиваційних тренінгів, чужих планів, зарплатні. Дикий і незалежний.

Олька: Тато, АГОНЬ! Дикий ти мій. Дякую. Тато, в тебе робота, гоу! В тебе дуже багато роботи.

Відчайдушно показує рукою за спиною, що йди, йди. Він не йде, а щасливо посміхається в камеру.

Олька робить пас рукою. Макар завмирає.

Олька (гіпнотизує): Тобі потрібно зробити квас.

(Макар підіймається йде до бочки, підіймає її, йде за будинок)

Олька: Прямий ефір, нічого не вдієш. Так, Хеловін. День мертвих. Сьогодні будемо викликати дух домовика.

Над Олькою починає кружляти бражник.

Олька: О, антуражику додалося, нічні метелики відчують, що щось буде магічне... потойбічне. У-у-у-у-у-у. Я багато що вмію. Я ж потомственна... Я єдина, хто може зірвати потрібну квітку для суперчарівного розчину. Це велика таємниця. В мене спадкова чутливість. Недарма пращури тут століттями жили. А дух визвати, це мені як два пальці...

Бражник починає кружляти над головою Ольги. Ольга роздивляється його, потім в екран:

Олька: Рекламна пауза нашої продукції. Дякую донаторам і нашим покупцям, завдяки яким я веду цей блог. Особливо татові.

Вмикає рекламу. Там показані екологічні продукти: овочі, зелень, пляшки з квасом, наливки, все красиво запаковано.

Бражник збільшується в розмірах. Ольга швидко дістає з під ноута мухобойку.

Ольга (кричить): «ТьотьМоть!».

Блискавично, наче граючи в бадмінтон, лупить по бражнику в напрямку колодязя. Не менш блискавично з'являється Мотря з велитенським мечем і розрубє бражника навпіл.

Ольга: Дякую!

Мотря: Нема за що. Зви. Хоча Настя могла б доглядати тебе ліпше. Про розчин ти дарма! І на тата чари не можна.

Ольга: ТьотьМоть, ви ж бачили, сидить, не йде, посміхається, умнічаєт.

Мотря: Не – мож – на!

Ольга незадоволена. Але хитає головою, погоджуючись. Мотря Пірнає в колодязь з нього чується:

Мотря: Настя – сука, десь жопу на термальних водах гріє, по закордонах вештається. А мені тут дитину няньчи.

Ольга: Дякую! (в монітор) Не забувайте підписатися. Дякую за лайки і донати, які ви надіслали за минулий сюжет. Поховання Михайла Михайловича. Хто не дивився передивіться, він у плей листку Топовий. Там і дах хати розбирають і лексуси від якихось понтових дядьок лайном закидають.

Так... продовжуємо. (Щось бурмоче...) Аліку, заходь, сідай.